

המוסד לבוררות של ההתאחדות לספורט בישראל

תיק בוררות מס' 1853 (בדמינטון)

בפני הבורר הדיין: עו"ד יובל חרל"פ

התובע:

מרק ארונצ'יק, ת"ז 323970921

ע"י ב"כ עו"ד שי טל

נגד

הנתבעים:

1. איגוד הבדמינטון בישראל (ע"ר), מס' 580042455

ע"י ב"כ עו"ד יודן קוריצקי

2. ההסתדרות הכללית של העובדים בא"י לתרבות גופנית "הפועל", סניף זכרון

יעקב (ע"ר), מס' 580037828

ע"י ב"כ עו"ד אורי כהנא

3. מר לאוניד (לאון) פוגץ', ת"ז 312639701

ע"י ב"כ עו"ד טל שגב

פסק הדין בבוררות

א. פתח דבר

1. ספורטאי איננו נכס, ורישומו באגודה איננו קניינו של איש. הזכויות שהחוק והתקנונים מקנים לאגודת ספורט ביחס לספורטאי הרשום בה נועדו לאזן בין אינטרס לגיטימי של האגודה, שהשקיעה בטיפוחו ובבניית הפרט או הקבוצה, לבין חופש העיסוק של הספורטאי וזכותו לממש את כישורו היכן שיבחר. את נקודת האיזון קבע המחוקק בסעיף 11א לחוק הספורט, התשמ"ח-1988. תפקידו של מוסד זה הוא בין היתר לאכוף את האיזון הזה כפי שנקבע, לא להזיז אותו לכיוון זה או אחר.
2. התובע, שחקן בדמינטון יליד 03.07.2004, אלופ ישראל לנוער ולבוגרים וחבר סגל נבחרת ישראל, החל את דרכו בענף בשנת 2011, כשהיה בן 7, בעמותת "הפועל אור עקיבא, קיסריה – כדור נוצה" (ע"ר 580452282) (להלן: "עמותת המקור"). במהלך השנים עברה פעילות קבוצת אור עקיבא, שאותה מאמן ומנהל הנתבע 3, אל מסגרת הנתבעת 2, ועמותת המקור נמחקה מרשם העמותות. התובע מבקש שאצהיר כי מעולם לא הועבר כדין, כי איש אינו מחזיק ברישומו, וכי הוא חופשי לעבור לכל אגודה לאלתר, ללא תנאי, ללא הסגר וללא תמורה. בנוסף הוא תובע פיצויים בסך 390,000 ₪. הנתבעים מבקשים לדחות את התביעה, והנתבעים 2–3 מבקשים, לחלופין, להתנות שחרור שלא במסלול ההסגר בתשלום פיצוי בסך 100,000 ₪.
3. לאחר שעיינתי בכל החומר שהונח בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להתקבל בחלקה. בתמצית: רישום התובע במסגרת הנתבעת 2 נעשה בשעתו בלי שהתקיים ההליך שהתקנון מחייב, ובכך נפל פגם שהאחריות לו רובצת על הנתבעים. ואולם התובע, משבגר, המשיך במשך ארבע עונות לשחק בקבוצה ולפעול כשחקנה, בידעו שהיא פועלת במסגרת הנתבעת 2. בנסיבות אלה אין הוא יכול

להיבנות מן הפגם כדי לעקוף את המנגנון שקבע המחוקק. התובע נכנס להסגר כדין, ובתום תקופת ההסגר יהיה רשאי לעבור לכל אגודה שיבחר בלא הסכמת הנתבעים ובלא כל תשלום. עד אז בתקופת ההסגר גם לא יוכל להירשם התובע לתחרויות בישראל ולא לבינלאומיות באמצעות הנתבע 1 ובלא אישור הנתבעים 2-3. הסגר כמשמעותו בחוק הספורט.

4. התביעות הכספיות של שני הצדדים נדחות.

5. להלן נימוקיי.

ב. ההליך

6. התביעה הוגשה ביום 03.08.2026, בצירוף בקשה לסעד זמני. בכתב התביעה עתר התובע לסעד הצהרתי בדבר בטלות רישומו במסגרת הנתבעת 2; לשחרורו המידי "ללא כל תנאי, סייג, תשלום, או השתתת תקופת הסגר כלשהי"; להוראה לנתבע 1 לבטל את רישומו תחת הנתבעת 2 ולאשר את רישומו בכל מועדון שיחפוץ; למסירת פלט כרטיס השחקן שלו; ולפיצויים בסך 390,000 ₪ בארבעה ראשים: 120,000 ₪ בגין נזקים מקצועיים, סיכול קריירה בינלאומית, פגיעה בחופש העיסוק ואפליה; 120,000 ₪ בגין הפרת חובה חקוקה, העברה שלא כדין, "ניהול רישומים כפולים", עוגמת נפש וסיכול מעמד ספורטאי מצטיין; 120,000 ₪ "פיצוי עונשי" מן הנתבעים 1-2; ו-30,000 ₪ השבה מן הנתבע 3 (סעיפים 52-53 לכתב התביעה).

7. בהחלטה מס' 1 מיום 04.08.2026 מינה מוסד הנשיאות (עו"ד ג'ורג' מנצור) את הח"מ כבורר, קבע את שכר הבוררות הדו שלבי ואת הפיקדון שעל התובע להפקיד, הורה לנתבע 1 לצרף לתגובתו את תקנון המשנה שאליו מפנה סעיף 7.1 לתקנון האיגוד ואת דיווחיו למינהל הספורט מארבע השנים האחרונות, וביקש מן התובע להבהיר מניין הוא שואב את האפשרות להיות "שחקן חופשי" שרשאי גם לייצג את ישראל. בסעיף 15 להחלטה נקבע כי פסק הבוררות יינתן בתוך 60 ימי עסקים ממועד המינוי. בסעיף 18 הופנתה ע"י הנשיא תשומת לב הצדדים לכך שכתב התביעה כולל האשמות כבדות משקל בדבר עבירות לכאורה על חוקי המדינה, וכי אם יתגלו כאלה יהיה על בית הדין לדווח לרשויות המוסמכות.

8. בהחלטה מס' 2 מיום 07.08.2026 נעתרתי לבקשה דחופה לסעד זמני והוריתי לנתבע 1 לרשום את התובע לתחרות YONEX Belgian International 2026 עד ליום 10.08.2026 בשעה 15:00, בין בהסכמת הנתבעים 2-3 ובין במסלול שקובע סעיף 10 לתקנון הליגות הקבוצתיות לרישום שחקן שאינו מיוצג על ידי מועדון, וזאת כנגד הפקדת ערובה בסך 7,500 ₪ בידי התובע. הרישום בוצע בפועל רק ביום 11.08.2026, לאחר שהתובע הגיש בקשה בגין הפרת הצו ולאחר שמזכיר בית הדין פנה בהוראתי למנכ"ל הנתבע 1, ששהה אותה עת בביתו חולה (הודעת מזכיר בית הדין מיום 10.08.2026; סעיף 6 לבקשת התובע מיום 16.08.2026).

9. בהחלטה מס' 4 מיום 13.08.2026 נדחה המועד להגשת כתבי הטענות והראיות ליום 01.09.2026. ביום 16.08.2026 הגיש התובע בקשה מרוכזת, ובה עתר, בין היתר, לרישום הרציף לכל התחרויות שבבקשותיו מיום 15.07.2026, לגילוי מסמכים, ולהארכת המועד להודעת הסגר, שלטענתו חל ביום 31.08.2026, "עד לאחר מתן הכרעה סופית בתיק הבוררות"; כן התנגד לצירוף "קבוצות" שאינן אישיות משפטית. בהחלטה מס' 5 מאותו יום הוריתי לנתבע 1 לרשום את התובע באופן מיידי ורציף לכלל התחרויות הבינלאומיות בהתאם לבקשותיו, לרבות בקשות החופשה ואישורי היציאה הנדרשים מחיילים. בהחלטה מס' 6 הוארך המועד האחרון להגשת הודעת הסגר לעונת 2026/27, כך שהודעה שתוגש עד למתן פסק הבוררות תיחשב כאילו הוגשה בפגרה.

10. הצדדים הגישו תצהירים : תצהיר התובע ותצהיר אביו, מר סרגיי ארונצ'יק (נחתם ביום 01.09.2026); תצהיר הנתבע 3 מיום 03.09.2026; ותצהיר משלים של התובע מיום 07.09.2026, שבו ציין, בין היתר, כי הנתבע 1 לא הגיש תצהיר מטעמו וכי לא נמסר לו פלט ובו מועד רישומו בעמותת המקור ופרטי תנועת המעבר. ביום 10.09.2026 התקיים דיון בהיוועדות חזותית, בהשתתפות התובע (שהתחבר מבליגה, שם התחרה אותה עת), אביו, באי כוח הצדדים, יו"ר הנתבע 1 מר אפי נדבי, מנכ"ל הנתבע 1 מר בוריס גרינבלט, מנכ"ל הנתבעת 2 מר עידו לביטוב, והנתבע 3. הדיון הוקלט ותומלל (להלן: "התמליל"), והציטוטים מן הדיון המובאים בפסק זה לקוחים מן התמליל כלשונם. בפתח הדיון הסכימו באי כוח הצדדים שאפנה שאלות עובדתיות ישירות לבעלי הדין ("אז תישאל ישירות, מבחינתי יש אישור"; "אם זה שאלות עובדתיות, אז אין בעיה"). הדיון לא היה דיון הוכחות, והדברים שנאמרו בו אינם עדות בשבועה; אני מביא מהם את שנאמר על ידי בעלי הדין ובאי כוחם כהצגת עמדה או כהודאה, ובמקום שבו הדברים מתיישבים עם המסמכים שבתיק. במהלך הדיון שאלתי את הצדדים שאלות עובדתיות, שמעתי את עמדותיהם, והצעתי להם מתווה של "גישבור", ובכלל זה שחרור מיידי כנגד פיצוי שייקבע על ידי גורם מקצועי בענף. ב"כ התובע הודיע כי "אנחנו לא נסכים לפשרה", וכי "אדוני יתן החלטה באשר לנושא של המעבר, או שהשחקן הזה יכנס להסגר, חד משמעית! הוא לא מתכוון לשלם שום דבר על דמי מעבר". כמו כן הצעתי לצדדים כי פסק הדין יינתן על יסוד סיכומים בכתב, במקום דיון הוכחות מלא שהיה עלול לעכב את מתן הפסק, והצדדים הסכימו לכך. בהחלטה מס' 7 מיום 16.09.2026 קבעתי כי פסק הדין יינתן על יסוד סיכומים בכתב, שאליהם רשאים הצדדים לצרף כל חומר, תצהיר ומקור מן החקיקה והפסיקה, לרבות מענפי ספורט אחרים, וכי פסק הדין יינתן עד ליום 15.10.2026.
11. התובע הגיש סיכומים ותצהירים ביום 18.09.2026. הנתבע 1 הגיש סיכומים ביום 06.10.2026, בצירוף תצהיר מנכ"ל, מר בוריס גרינבלט. הנתבע 3 הגיש סיכומים באותו יום, בצירוף תצהיר נוסף מיום 06.10.2026. הנתבעת 2 הגישה סיכומים נפרדים באותו יום, בצירוף טופסי רישום המועדון לעונות 2013/14, 2016/17 ו-2017/18 ונספחים נוספים. התובע הגיש סיכומי תשובה ביום 11.10.2026.
12. ביום 05.10.2026 הודיע התובע כי הוא נכנס להסגר החל מאותו יום. לדבריו עשה זאת "מטעמי זהירות בלבד", מחשש שאם עתירתו לשחרור מיידי תידחה, יחלוף המועד האחרון להסגר לעונת 2026/27.
13. לפי התוספת לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (סעיף יד), הבורר אינו קשור בדין המהותי, בדיני הראיות או בסדרי הדין הנהוגים בבתי המשפט, אלא אם הוסכם אחרת. בין כך ובין כך, ובשים לב לחשיבות ההכרעה לענף כולו, אכריע לפי הדין המהותי ואנמק את הכרעתי. כמו כן, אכריע על יסוד מכלול החומר שהוגש, ואתן לכל ראייה את המשקל הראוי לה.

ג. העובדות

העובדות שלהלן עולות מן המסמכים שהגישו הצדדים, ומרביתן אינן שנויות במחלוקת. במקום שבו קיימת מחלוקת, הדבר צוין במפורש.

ג.1 עמותת המקור והמעבר אל הנתבעת 2

14. עמותת המקור נוסדה בשנת 2005 על ידי מר רז יגר והנתבע 3. ביום 28.11.2013 חדל הנתבע 3 לכהן במועד העמותה והחל לשמש מאמן בשכר (נספח 2 לסיכומי התובע). אישור הניהול התקין האחרון ניתן לעמותה ביום 02.06.2015, והיא נמחקה על ידי רשם העמותות ביום 18.03.2024 (נספח 3).

15. אבי התובע הצהיר כי רשם את בנו בעמותת המקור בשנת 2011, בעקבות היכרות וחברות רבת שנים עם הנתבע 3 ומשפחתו; כי לא נמסר לו או לאשתו, בכתב או בעל פה, כל מידע על זכויותיו של התובע ועל האפשרות לעבור לאגודה אחרת; וכי מעולם לא חתם על טופס מעבר כלשהו (סעיפים 1–7 לתצהירו).
16. כבר בטופס רישום המועדון לעונת 2013/14 נרשם "הפועל זכרון יעקב" כמועדון של הנתבעת 2, והנתבע 3 נרשם בו כמאמן הראשי (נספח 1 לסיכומי הנתבעת 2; נספח 1 לסיכומי הנתבע 3). בטופס הרישום לעונת 2016/17 מופיעות תחת מועדון זה כמה קבוצות, ובהן "הפועל אור עקיבא-קיסריה", ושתי קבוצות בוגרים בשם "הפועל אור עקיבא" נרשמו בליגה הלאומית ובליגה המחוזית בהנהגת הנתבע 3 (נספח 2 לסיכומי הנתבעת 2; נספח 17 לסיכומי התובע). כך גם בעונת 2017/18 (נספח 3 לסיכומי הנתבעת 2; נספח 2 לסיכומי הנתבע 3). שמו של התובע אינו מופיע בטפסים אלה.
17. הנתבע 3 הצהיר כי מחיקת העמותה נבעה מ"שיקולי כדאיות כלכלית", ו"מבחירה שלי שלא לקיים את פעילות הקבוצה תחת עמותה, עקב הקשיים הבירוקרטיים" (סעיף 19 לתצהירו מיום 03.09.2026). המעבר אל מסגרת הנתבעת 2 היה אפוא פרי החלטתו.
18. בדיון חזר הנתבע 3 על הדברים בלשונו: "שאנחנו היינו עמותה עצמאית באור עקיבא, וכשיצא חוק שגם עמותות קטנות צריכים... צריכות לפתוח תיק במס הכנסה ולעמוד בכל מיני קריטריונים שלא יכולנו לעשות את זה, אנחנו סגרנו את העמותה ועברנו לעמותת זכרון יעקב, הפועל זכרון יעקב, ונשארו כקבוצה עצמאית לגמרי". לשאלתי אם "הפורמליקה של הדברים זה היה תחת קבוצת הפועל זכרון יעקב" השיב: "הרישום, כן". לשאלה בן כמה היה התובע כשנעשה "המהלך הטכני הזה" השיב: "בסביבות 11, 11... פלוס מינוס". על עצמו אמר: "אני הפועל אור עקיבא. אני מאמן של הפועל אור עקיבא".
19. מנכ"ל הנתבעת 2, מר לביטוב, תיאר בדיון את המבנה מצדו: "עמותת הפועל זכרון יעקב היא עמותת גג לעוד מועדונים"; "אני לוקח תחתיי גם את מועדון פרדס חנה, וגם את מועדון אור עקיבא, ואני נותן להם את האפשרות להירשם באיגוד בצורה פורמלית וחוקית כדי שהם יוכלו להשתתף בתחרויות"; וכן: "אנחנו לא קשורים לעמותה לשעבר, אנחנו מנהלים פעילות. אחת הפעילויות... אחת מהפעילויות שלנו היא הפעלה של אגודת הספורט אור עקיבא". ב"כ הנתבע 3 סיכם: "קבוצה שרשומה תחת מועדון זכרון".
20. לפי הדוח שהפיק הנתבע 1 ממערכותיו, התובע רשום במסגרת הנתבעת 2 החל מעונת 2018/19 (נספח 22 לתצהירו התובע; סעיף 8 לתצהיר האב). התובע היה אז כבן 14; לפי דברי הנתבע 3 בדיון, המעבר נעשה כשהתובע היה כבן 11, היינו בשנת 2015 או 2016. כך או כך, המעבר נעשה כשהתובע היה קטין. לא הוצג טופס העברה או שחרור החתום בידי התובע או בידי הוריו, והנתבעים אינם טוענים שטופס כזה נחתם. הנתבע 1 לא הגיש תצהיר, ולא מסר עד היום פלט ובו מועד הרישום הראשון של התובע ופרטי תנועת המעבר (סעיפים 3 ו-4) לתצהיר המשלים של התובע).
21. אבי התובע המשיך לשלם לחשבון עמותת המקור, בהמחאות, לפחות עד מרץ 2020 (נספחים 18–19 לסיכומי התובע; סעיפים 9 ו-33 לתצהיר האב). הנתבע 3 טוען כי עדכן את התובע ואת הוריו בעל פה, "בזמן אמת", על כך שהקבוצה החלה לפעול במסגרת הנתבעת 2 (סעיף 3 לתצהירו מיום 06.10.2026). טענה זו אינה נתמכת בכל מסמך, ואני מתקשה לקבלה כפשוטה: אילו ידעו ההורים על המעבר, ספק אם היו ממשיכים לשלם לעמותה אחרת שנים לאחר מכן.

ג.2 התובע כבגיר

22. לתובע מלאו 18 שנים ביום 03.07.2022. בעונות 2022/23 עד 2025/26 המשיך לשחק בקבוצת "הפועל אור עקיבא" בליגה. בטופס רישום המועדון של הנתבעת 2 לעונת 2025/26, שנחתם ביום 16.10.2025,

- נרשמה "הפועל אור עקיבא" כקבוצת ליגת העל של הנתבעת 2, והתובע אף מופיע בו ברשימת המדריכים והמאמנים המחליפים (נספח א' לתגובת הנתבע 3 לבקשה לסעד זמני).
23. בין דצמבר 2024 ליולי 2026 קיבל התובע מעמד של "ספורטאי פעיל" בצה"ל ו-14 אישורי יציאה לחו"ל, כולם תחת השם "הפועל זכרון יעקב" (נספח 10 לכתב התביעה, כמובא בסיכומי הנתבע 3). הנתבעת 2 צירפה אסופת בקשות ואישורים של מינהל הספורט וצה"ל, החל בבקשה מיום 03.12.2024 למחנה אימונים בבולגריה, שבהם מופיע התובע כספורטאי של "הפועל זכרון יעקב" (נספח 4 לסיכומיה). כך, למשל, בהמלצת מינהל הספורט מיום 21.01.2025 לשחרור ספורטאים חיילים לתחרות בחו"ל נרשם התובע תחת "אגודת הפועל זכרון יעקב".
24. ביום 12.09.2024 שלח הנתבע 3 לאבי התובע את פרטי החשבון לקבלת תרומה עבור התובע, ובהם "מוטב: הפועל זכרון יעקב". ביום 30.09.2024 הוציאה הנתבעת 2 לחברת בסט קרטון בע"מ חשבון עסקה על סך 10,000 ₪, ובו נרשם "שחקן הפועל אור עקיבא (הפועל זכרון יעקב)". התרומה נקלטה בחשבון הנתבעת 2 ביום 01.10.2024. ביום 13.08.2025 שלח אבי התובע לנתבע 3 "ריכוז הוצאות" בצירוף 14 קבלות ואסמכתאות, וביום 08.09.2025 העבירה הנתבעת 2 סך 9,958.50 ₪ לחשבון שעליו הורה האב (סעיף 67 ונספח 5 לסיכומי הנתבעת 2). התובע אינו חולק על התרומה (סעיף 28 לסיכומיו), ואביו הצהיר כי התובע "לא קיבל כל תמיכה מצד הנתבעים 2–3" (סעיף 47 לתצהירו).
25. אבי התובע הצהיר כי בין השנים 2011 ו-2025 שילם בגין פעילות בנו כ-86,000 ₪: כ-40,000 ₪ לעמותת המקור, כ-16,000 ₪ לנתבע 3 עבור העמותה, וכ-30,000 ₪ במזומן לנתבע 3 עבור אימונים אישיים (סעיף 38 לתצהירו). לדבריו, האימונים האישיים ניתנו תמורת 150 ₪ לשעה, ומספטמבר 2025 תמורת 200 ₪ לשעה; משנת 2022 הונפקו בגינם חשבוניות דיגיטליות, אך הוא איתר רק ארבע כאלה (סעיפים 17–20, 33 ו-35 לתצהירו). הוא העריך את השקעת המשפחה בפיתוח הקריירה של התובע בכ-487,000 ₪ (סעיף 55 ונספח 7).
26. הנתבע 3 אישר בדיון כי את שכרו עבור אימון התובע שילמו "הוריו של מארק", באופן אישי, וכי "הניהול כספים היה רק מולי". הוא הסביר כי לאחר סגירת עמותת המקור "אני פתחתי עוסק פטור ואחר כך עברתי לעוסק מורשה", וכי את שכירות האולם מעיריית אור עקיבא הוא משלם בעצמו: "כי זה עסק עסק שלי פרטי". לדבריו, סכום של 24,000 ₪ שקיבל מעמותת המקור היה החזר הוצאות שנתי: "זה היה החזר כספים אישיים שלי, וקיבלתי את זה בחודש אחד 24,000 שקל מעמותת הפועל אור עקיבא קיסריה". על התרומה בסך 10,000 ₪ אמר: "אני מצאתי את האופציה להכניס את הכסף, להפקיד בהפועל זכרון... והוא קיבל חזרה את ה-10,000 שקל לפי הקבלות".
27. מנכ"ל הנתבעת 2 העיד כי התמיכה שהנתבעת 2 מקבלת ממשרד התרבות והספורט עבור ענף הבדמינטון כולו, על כל קבוצותיה, "נע בין 30 ל-50 אלף שקל" בשנה, וכי ממנה היא מממנת לקבוצת אור עקיבא ציוד, בעיקר "ארגז של כדורים" בשווי "קרוב ל-9,000" ₪ בשנה, ואת דמי הרישום לתחרויות בארץ. על התובע עצמו אמר: "אני לא נתתי למארק שום דבר, אני עמותת הגג". ב"כ התובע כינה את טענת המימון "שקר גס", וטען כי "זכרון יעקב לא קשורה בכלל למאבק, לא משלמת שקל". אינני נדרש להכריע במחלוקת זו, שכן גם לשיטת הנתבעת 2 מדובר בהוצאות ציוד ורישום צנועות, ולא במימון אימוניו של התובע.
28. ביום 04.11.2025 כתב התובע לנתבע 3, על רקע תחרות שהתנגשה עם מחזור ליגה: "אין לי כוונות לעבור מועדון או לשחק בשביל קבוצה אחרת" (נספח 5 לסיכומי הנתבע 3; סעיף 62.4 לסיכומיו).

ג.3 הסכסוך

29. משנת 2020 פחת היקף האימונים באור עקיבא, והתובע השלים אימונים במועדונים אחרים, בידיעת הנתבע 3. מספטמבר 2025 התאמן במודיעין, אצל המאמן שי גפן. אבי התובע הצהיר כי מספטמבר 2025 הפסיק התובע את פעילותו "תחת אגודת המקור ו/או הנתבע 3", "בהסכמתו המלאה של הנתבע 3" (סעיף 36 לתצהירו).
30. הנתבע 3 תיאר זאת בדיון כך: "לפני שנה מארק הזמין אותי לשיחה אליו הביתה, ואני באתי אליו, והוא ביקש ממני... לעבור ל... להתאמן למודיעין... אני אמרתי לו: תשמע, אני לא רואה בזה בזה טעם טוב, אבל מבין אותך כספורטאי, ונתתי לו אישור בעל פה. וזאת הסיבה שאני לא מלווה אותו, כי אני נתתי לו אישור". כשהוזכר בדיון מועדון פתח תקווה, שבו מתאמן התובע כיום, הוסיף: "לא נתתי אישור להתאמן שם, דרך אגב". התובע אמר בדיון: "בסופו של דבר המטרה שלי זה להתקדם כמה שיותר, זה מה שאני רוצה", וכי הוא מבקש להיות "במקום שאני אוכל להתאמן כמה שיותר עם אנשים הכי טובים שיכולים לתרום לי".
31. ביום 18.12.2025 הזכיר הנתבע 3 לתובע כי "אתה מחבט ראשון בקבוצה, וחייב להשתתף בליגה". למחרת ביקש התובע להשתחרר ושלח טופס העברה. ביום 23.12.2025 כתב כי יעשה "את המקסימום להשתתף במשחקי הליגה בעונה הנוכחית". ביום 24.12.2025 שלח לו הנתבע 3 את טופס הרישום לתחרות בבאקו (נספח 6 לסיכומי הנתבע 3).
32. ביום 04.06.2026 נפגשו התובע והנתבע 3 באולם באור עקיבא, והשיחה הוקלטה (נספח 6 לסיכומי התובע). הנתבע 3 אמר בה, בין היתר: "אתה שחקן של אור עקיבא, אתה שייך למועדון"; "אתה התגייסת כספורטאי פעיל למועדון הזה"; "אני צריך אותך כשחקן מועדון"; "איפה שאפשר לשחרר אותך אני משחרר אותך"; וכן כי הוא דורש ממנו להשתתף ב"חמש פעמים בשנה, זה מינימום". על התרומה אמר: "אתה הבאת את זה לזיכרון". התובע השיב, בין היתר: "בנית אותי".
33. ביום 19.06.2026 סירבה הקבוצה, באמצעות בא כוחה, לבקשת השחרור (נספח 7 לסיכומי התובע). ביום 15.07.2026 ביקש התובע להירשם לשש תחרויות BWF (נספח 11 לכתב התביעה). הבקשה לא טופלה, ורישומו לתחרויות הוסדר רק בצווים הזמניים. בהמשך הוגשה התביעה, וניתנו ההחלטות בבקשות לסעד זמני כמתואר בפרק ב. הנתבעים 2–3 לא התנגדו ליציאת התובע לתחרויות, והנתבע 3 אף הביע את הסכמתו לכך (סעיפים 2–3 לבקשת התובע מיום 16.08.2026).
34. בדיון התברר כי לפני הגשת התביעה דרשו הנתבעים 2–3 פיצוי בסך 75,000 ₪ כתנאי לשחרור. ב"כ הנתבע 3 הסביר: "אנחנו עשינו איזה שהוא חישוב שלאון שלח טבלה מסודרת, גם בהתאם לשעות שהוא השקיע, בהתאם לפיצוי שניתן בתיק של ברנשטיין, ואנחנו דרשנו, ביקשנו 75,000 שקל פיצוי". ב"כ התובע אישר: "הוא ביקש ממני סכום ש... שהוביל אותי לתביעה". בסיכומים עמדה הדרישה החלופית על 100,000 ₪.
35. בעניין שדרוג מעמדו של התובע בצה"ל ל"ספורטאי מצטיין" השתנתה עמדת הנתבע 1 במהלך ההליך. בתגובתו מיום 10.08.2026 טען כי הבקשה "נבלמה" משום שהנתבע 3, כמי שמכהן מטעם מועדון, סירב לתת את המלצתו, והסתמך על התכתבות מיולי 2026 שבה כתב יו"ר הוועדה המקצועית של הנתבע 1, מר ניר יוסים, כי "לאון מסרב לתמוך או לאשר שידרוג כזה מטעם המועדון שלי" (סעיפים 32–34 לתגובה; נספח 12 לכתב התביעה). בסיכומיו, לעומת זאת, טען הנתבע 1 כי הנתבע 3 מעולם לא סירב, וכי ביום 26.08.2026 התנצל מר יוסים בכתב בפני הנתבע 3 וכתב כי מדובר ב"פרשנות מוטעה שלי" (סעיף 20 לסיכומי הנתבע 1; סעיפים 14–16 לתצהיר גרינבלט). בקשת השדרוג הועברה למינהל הספורט באוגוסט 2026.

36. אבי התובע הצהיר עוד כי בעונת 2025/26 התנדב בוועדת הארגון של הנתבע 1, וכי ביום 08.08.2026, ימים אחדים לאחר הגשת התביעה, הודיע לו יו"ר הוועדה כי מנכ"ל הנתבע 1 הורה להדיחו ממנה "כל עוד מתנהלת תביעה נגד האיגוד" (סעיפים 48–54 ונספח 8 לתצהיר האב; סעיף 3 לבקשת התובע מיום 10.08.2026). הנתבע 1 לא התייחס לטענה זו בסיכומיו או בתצהיר גרינבלט.

ד. טענות הצדדים

ד.1. התובע

37. התובע נרשם בעמותת המקור, שהיא ישות משפטית נפרדת מן הנתבעת 2. הוא הועבר לנתבעת 2 "במחשכים", כשהיה קטין, בלי שהוא או הוריו חתמו על טופס העברה כנדרש בסעיפים 7.1–7.2 לתקנון הליגות הקבוצתיות. לכן ההעברה בטלה מעיקרה.
38. לפי סעיפים 2.1 ו-5.2 לתקנון האיגוד, אגודת ספורט היא תאגיד רשום, ולפי סעיף 6.1 חברותה של אגודה באיגוד פוקעת עם פירוקה. משנמחקה עמותת המקור ביום 18.03.2024 פקעה חברותה, לא נותר גורם המחזיק בזכויות ברישומו של התובע, וכל ניסיון "להכשיר" אותה תחת הנתבעת 2 הוא פעולה שדינה בטלות (סעיפים 18–22 לכתב התביעה). "קבוצת אור עקיבא" אינה ישות משפטית ואינה יכולה להחזיק בזכויות. מסמכי הרישום שהציגו הנתבעים מתייחסים לקבוצות, ושמו של התובע אינו מופיע בהם.
39. הנתבעים לא הציגו את פלט כרטיס השחקן המלא, חרף דרישות חוזרות, ויש לזקוף זאת לחובתם ולראות בכך אישור לטענותיו. הנתבע 1, כגוף דו-מחותי, התרשל כשרשם העברה ללא טופס חתום, התנה את פניותיו של התובע באישור היועץ המשפטי, לא קיים את החלטה מס' 2 במועדה, והדיח את אביו מוועדת הארגון בשל התביעה.
40. לטענת התובע, לנתבעים אין זכות לדמי השבחה: הורי התובע מימנו את הכשרתו, הנתבע 3 קיבל תמורה מלאה על אימוניו האישיים, ואין לדרישה עיגון בתקנון או בדיון. עניין ברדנשטיין היה הסדר פשרה בערר לפי סעיף 11א לחוק.
41. הסעדים שמבקש התובע בתביעתו בהליך זה: שחרור מיידי ללא תנאי, ללא הסגר וללא דמי השבחה; פיצויים בסך 390,000 ₪; הוצאות.

ד.2. הנתבע 1

42. אין יריבות בינו לבין התובע. תפקידו רגולטורי ומנהלי, והוא רושם את הנתונים שמביאים לידיעתו המועדונים. באישורי היציאה ובהליך שדרוג המעמד הוא משמש "גורם מתווך וממליץ בלבד", הפועל על יסוד המלצת מועדון האם.
43. המבנה שבו קבוצה פועלת כחלק מתאגיד רשום מוכר בסעיף 2.1 להגדרות שבתקנון האיגוד, והוא קדם בשנים רבות למחיקת עמותת המקור.
44. הליך טופס ההעברה אינו חל כשקבוצה ממשיכה לפעול באותו שם, עם אותם שחקנים ואותו מאמן, ורק המסגרת התאגידית משתנה. ממילא האיגוד אינו צד לחתימה על הטופס.
45. אין בידי האיגוד "כרטיס שחקן", אלא טבלה ממוחשבת, וזו נמסרה לתובע. העברת בקשת השדרוג נעשתה במועד הקבוע של מינהל הספורט, ולא בשל התביעה. חובת ההסגר שבסעיף 11א(ב) היא הסדר סטטוטורי מאוזן, ואין בהחלטה פגיעה פסולה בחופש העיסוק.

ד.3.3 הנתבע 3

46. התובע רשאי לעבור לאגודה אחרת רק בהסכמה או במסלול ההסגר שבסעיף 11א(ב) לחוק הספורט, שהוא הסדר ממצה. סעיף 7.5 לתקנון הליגות קובע כי מעבר שחקנים ייעשה בהתאם לחוק.
47. לא הייתה העברה: התובע שיחק באותה קבוצה, באותו אולם, תחת אותו מאמן ובאותם צבעים. המבנה היה גלוי, והתובע ומשפחתו ידעו עליו. טענת הבטלות מועלית בשיהוי ובחוסר תום לב, ועומד נגדה השתק.
48. טענת "זכויות עמותת המקור" ויתר הטענות החדשות שבסיכומי התובע הן הרחבת תזית אסורה.
49. הנתבע 3 השקיע בתובע השקעה ניכרת, שאותה הוא מעריך בכ-167,000 ₪. אם יורה הבורר על שחרור שלא במסלול ההסגר, יש להתנות אותו בפיצוי בסך 100,000 ₪ לנתבעת 2.
50. הסעדים הכספיים חסרי בסיס, ומהווים שימוש לרעה בהליכי משפט המצדיק חיוב בהוצאות.

ד.4.2 הנתבעת 2

51. לא הייתה "העברה במחשכים". טופסי הרישום לעונות 2013/14, 2016/17 ו-2017/18 מוכיחים כי "הפועל זכרון יעקב" היה מסגרת מועדונית אחת, שבתוכה פעלו כמה קבוצות, ובהן קבוצת אור עקיבא, בהנהגת הנתבע 3 כמאמן ראשי. זהו מבנה מוכר ותקין, שסעיף 2.1 לתקנון האיגוד מכיר בו (סעיפים 3–9, 31–34 לסיכומיה).
52. סעיפים 7.1–7.2 לתקנון הליגות עוסקים בהעברת שחקן ממועדון למועדון, ולא במעבר פנימי בין קבוצות של אותו מועדון. היעדר טופס אינו מוכיח העברה בלתי חוקית, אלא לכל היותר שהתובע לא הציג מסמך. התובע עצמו אינו יודע להצביע על מועד ההעברה הנטענת, על מסמך או על הגורם שביצע אותה (סעיפים 10–17).
53. התובע ואביו ידעו על הרישום תחת הנתבעת 2: החל משנת 2024 הוצג התובע בפני מינהל הספורט וצה"ל ברצף של מסמכים רשמיים כספורטאי של הפועל זכרון יעקב, חתם עליהם וקיבל מכוחם אישורים; התרומה בסך 10,000 ₪ הועברה דרך חשבון הנתבעת 2 בידיעת האב; ובשיחה המוקלטת לא הגיב התובע כאילו מדובר בגילוי חדש. אי-הבנה משפטית מאוחרת אינה היעדר ידיעה עובדתית (סעיפים 18–30).
54. מחיקת עמותת המקור בשנת 2024 אינה מבטלת למפרע את פעילות המועדון ואת הרישומים שנעשו שנים קודם לכן; לכל היותר שינתה את מעמדה של העמותה עצמה (סעיפים 36–38). הרישום תחת הנתבעת 2 הוא שאפשר את פעילותו ואת הישגיו של התובע, שהשתתף בעשרות תחרויות בינלאומיות (סעיפים 39–47, 56–57).
55. מעבר של ספורטאי בגיר ללא הסכמת מועדונו ייעשה במסלול שקבע המחוקק בסעיף 11א(ב). היעדר טבלת פיצוי בתקנון אינו מקנה לתובע זכות לבטל את הרישום או להתעלם ממנגנון ההסגר (סעיפים 48–54). התובע לא "נדהם לגלות" דבר, והתנהגותו במשך שנים מקימה השתק, מניעות ושיהוי (סעיפים 76–80).
56. אין עילת עשיית עושר: הנתבעת 2 לא נטלה נכס של התובע, ומן התרומה הועבר לתובע סך 9,958.50 ₪ כנגד קבלות (סעיפים 62–68). הסעדים הכספיים הם סכומים עגולים ללא תחשיב או חוות דעת (סעיפים 69–75).
57. הסעדים: דחיית התביעה נגדה במלואה; קביעה כי מעבר התובע כפוף להסכמה או למסלול ההסגר; לחלופין, אם יורה הבורר על שחרור שלא במסגרת ההסגר, התניית השחרור בפיצוי בסך 100,000 ₪ או

בסכום אחר ; דחיית הטענות החדשות כהרחבת חזית ; וחייב התובע בהוצאות ובשכר הבורר (סעיפים 86–89).

ה. המסגרת הנורמטיבית

ה.1 חוק הספורט וסעיף 11א

58. סעיף 11א לחוק הספורט, שכותרתו "העברת ספורטאים", מסדיר את מעברו של ספורטאי מאגודה לאגודה. בנוסחו שלאחר תיקון מס' 8 (התשע"ב-2012) קובע סעיף 11א(ב) כי ספורטאי שמלאו לו 17 שנים, המבקש לעבור לאגודת ספורט אחרת, יוכל, באין הסכמה להעברתו, להגיש בפגרה טופס הסגר, ולעבור לאגודה האחרת בתום תקופת הסגר שלא תעלה על עונת ספורט אחת.
59. סעיף 11א(ב1) קובע כי התקנונים יסדירו את תנאי ההעברה, לרבות פיצוי, אם ייקבע, בהתחשב ב"גיל הספורטאים", ב"תקופת פעילותם של הספורטאים באגודה שממנה הם מבקשים לעבור", וב"משאבים שהושקעו באימונם ובקידומם של הספורטאים". סעיף 11א(א5) מחייב אגודה למסור לספורטאי שטרם מלאו לו 17 שנים, בעת הצטרפותו אליה, מידע בכתב על זכויותיו, לרבות על אפשרות המעבר לאגודה אחרת ועל תנאיה.
60. "הסגר" מוגדר בסעיף 11א(ג) כ"איסור על השתתפות בתחרויות במסגרת אותו ענף ספורט בארץ ומחוצה לה". "פגרה" היא "התקופה שבין שתי עונות ספורט", ו"עונת ספורט" היא "העונה הרשמית של פעילות בענף ספורט שנקבעה בידי ההתאחדות או האיגוד הנוגעים בדבר".
61. הסדר זה הוא האיזון שקבע המחוקק בין חופש העיסוק של הספורטאי לבין אינטרס האגודה ביציבות הסגל ובהחזר השקעתה. הפגיעה בספורטאי מוגבלת בזמן, לעונה אחת לכל היותר, ופיצוי לאגודה אפשרי רק במידה שהתקנון קבע אותו לפי אמות המידה שבסעיף 11א(ב1). סעיף 7.5 לתקנון הליגות הקבוצתיות מפנה במפורש להסדר זה.

ה.2 תקנוני הנתבע 1

62. תקנון עמותת איגוד הבדמינטון בישראל (להלן: "תקנון האיגוד") מגדיר בסעיף 2.1 :
- "אגודת ספורט – תאגיד שלא למטרות רווח, הרשום כחוק, או קבוצת ספורט המהווה חלק מתאגיד כזה, העוסקים בפיתוח וקידום ענף ספורט הבדמינטון בישראל (להלן: 'הענף'), ריכוזו וניהולו, המונים בכל עת לפחות 15 ספורטאים פעילים ורשומים ברישומי העמותה."*
63. סעיף 5.2 לתקנון האיגוד, שעניינו חברות בעמותה, קובע כי "אגודה/מועדון" היא "אגודה הרשומה והמוכרת ע"י רשם העמותות ובה 15 ספורטאים פעילים לפחות – המשתתפים לפחות ב-4 תחרויות בעונה, בישראל או בחו"ל, המוכרות ע"י האיגוד, וזאת ב-3 שכבות גיל", וסעיף 5.3 שולל מאגודה שאינה עומדת בהגדרה זו את הזכות להעמיד מועמדים למוסדות העמותה. סעיף 6.1 קובע: "חברותה של אגודת ספורט בעמותה פוקעת עם פירוקה."
64. סעיף 7.1 לתקנון האיגוד קובע: "הוראות לרישום ספורטאים, העברה וחיידוש ייקבעו ע"י הנהלת העמותה בתקנון משנה." תקנון המשנה הרלוונטי הוא תקנון הליגות הקבוצתיות, שסעיפיו 7.1–7.2 קובעים:
- "7.1 העברת שחקן/ית אחד ממועדון אחד למועדון אחר תעשה על גבי טופס העברה/שחרור (נספח ד')."*

"7.2 טופס העברה/שחרור יהיה חתום על ידי השחקן המועבר וכן על ידי נציגים מוסמכים של המועדון המעביר והמועדון הקולט."

65. סעיף 7.5 לתקנון הליגות קובע כי מעבר שחקנים ייעשה בהתאם לחוק הספורט, וסעיף 10 בו קובע מנגנון לרישום שחקן שאינו מיוצג על ידי מועדון לתחרויות בינלאומיות באמצעות האיגוד.
66. סעיף 16 לתקנון האיגוד קובע כי המוסד לבוררות של ההתאחדות לספורט בישראל ("אגודת האס") ישמש המוסד לבוררות של האיגוד, וכי סמכויותיו לפי תקנונו "יחולו על חברות העמותה, על כל הספורטאים הרשומים בעמותה ועל כל בעלי התפקידים האחרים המכהנים בעמותה ואצל חברות העמותה" (סעיפים 16.1–16.3). מכאן סמכותי לדון בסכסוך זה, שאיש מן הצדדים לא חלק עליה.
67. שתי הערות על תקנון האיגוד. ראשית, ההגדרה שבסעיף 2.1 מכירה בשתי צורות של "אגודת ספורט": תאגיד רשום, וקבוצה המהווה חלק מתאגיד רשום. היא איננה מכירה בקבוצה שאינה חלק מתאגיד כלשהו. שנית, סעיפים 5–6 לתקנון עוסקים בחברותן של אגודות באיגוד, לא ברישומם של ספורטאים. סעיף 6.1 קובע מה קורה לחברותה של אגודה שפורקה; הוא אינו קובע מה דינם של ספורטאים שהיו רשומים בה, ועל אחת כמה וכמה שאינו קובע מה דינו של ספורטאי שרישומו הועבר ממנה לאגודה אחרת שנים לפני פירוקה.

ה.3 הנתבע 1 כגוף דו-מהותי

68. איגוד ספורט הוא תאגיד פרטי, אך הוא מוכר על ידי המדינה כגוף המסדיר את הענף, נתמך מכספי ציבור, ומחזיק בפועל בשליטה בלעדית על רישום השחקנים ועל הגישה לתחרויות. גוף כזה הוא "גוף דו-מהותי", הכפוף גם לנורמות של המשפט הציבורי: הגינות, שוויון, סבירות ותום לב מוגבר (ע"א 294/91 חברה קדישא גחש"א "קהילת ירושלים" נ' קסטנבאום, פ"ד מו(2) 464 (1992)). מכאן שאין בידי הנתבע 1 לטעון כי הוא "רושם טכני" בלבד. מי שמנהל את המרשם חייב לוודא שהרישום נעשה לפי התקנון שהוא עצמו קבע.

ה.4 חופש העיסוק ותום הלב

69. חופש העיסוק מעוגן בחוק-יסוד: חופש העיסוק, ומקרין על היחסים שבין פרטים, ובכלל זה על פרשנות תקנוני ספורט, באמצעות עקרונות תקנת הציבור ותום הלב. הגבלה על עיסוקו של אדם תוכר רק אם היא מגינה על אינטרס לגיטימי ונעשית במידה הראויה (ע"א 6601/96 AES System Inc נ' סער, פ"ד נד(3) 850 (2000)). עיקרון זה מוכר גם במשפט הספורט הבינלאומי (C-415/93, Union royale belge des sociétés de football association ASBL v. Bosman, 1995 E.C.R. I-4921).
70. תקנוני האיגוד הם חוזה בין האיגוד, אגודותיו וספורטאיו, ויש לקיימם ולהפעילם בדרך מקובלת ובתום לב (סעיפים 39 ו-61(ב) לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973). חובה זו חלה על כל הצדדים, ובכללם על הספורטאי עצמו.

ה.5 מבט משווה

71. בהחלטה מס' 7 הזמנתי את הצדדים להפנות למקורות מענפי ספורט אחרים ומשיטות משפט אחרות. הצדדים לא עשו כן, ולכן אציין בקצרה את שמצאתי, בלי שהדבר ישנה את המסגרת הנורמטיבית הישראלית שעל פיה אכריע.
72. במשפט האמריקאי לא מצאתי פסק דין של בית משפט, או פסק בוררות שפורסם, העוסק בשחקן בדמינטון שעבר מקבוצה לקבוצה או ברישומו באגודה, ואינני יכול לשלול את קיומו של פסק כזה שלא אותר. ההלכות האמריקאיות הרלוונטיות שמצאתי נפסקו בענפי ספורט אחרים, ושתי קבוצות מהן נוגעות לענייננו.

73. בקבוצה הראשונה נדונו מגבלות על ניידות שחקנים. בעניין *Mackey v. National Football League*, F.2d 606 (8th Cir. 1976), נפסל "כלל רוזלי" של ליגת הפוטבול, שחייב מועדון שחתם עם שחקן חופשי לפצות את מועדונו הקודם לפי קביעת הקומישינר, משום שהיה בלתי מוגבל בזמן ופעל כמגבלה תמידית על יכולתו של השחקן למכור את שירותיו לאורך כל הקריירה; אך בית המשפט הדגיש כי אין בכך לומר שכל מגבלה על מעבר שחקנים פסולה, וכי מגבלות סבירות על מעברים נחוצות לשמירת האיזון התחרותי. בעניין *Flood v. Kuhn*, 407 U.S. 258 (1972), הותיר בית המשפט העליון על כנה, מטעמי יציבות ההלכה, את "שיטת הרזרבה" של ליגת הבייסבול, שקשרה שחקן למועדונו, וקבע כי שינוי ההסדר הוא עניין למחוקק. בעניין *Haywood v. National Basketball Association*, 401 U.S. 1204 (1971), הוחזר על כנו צו שהתיר לשחקן לשחק חרף כלל זכאות של הליגה, מן הטעם שאובדן חלק ניכר מן הקריירה הוא נזק בלתי הפיך. ובהליך *State of Ohio v. National Collegiate Athletic Association* (N.D. W. Va., No. 1:23-cv-00100) ניתן בדצמבר 2023 צו זמני נגד כלל שחייב סטודנט-ספורטאי שעבר מוסד לשבת שנת לימודים מחוץ לתחרויות, וההליך הסתיים בשנת 2024 בפסק דין מוסכם האוסר על אכיפת הכלל. המשותף לפסיקה זו: מגבלה על מעבר ספורטאי נבחנת לפי משכה, היקפה, ההליך הנלווה לה והאינטרס שהיא משרתת; מגבלה בלתי קצובה או גורפת נפסלת, ומגבלה קצובה ומידתית מוכרת. ההסדר הישראלי, הסגר של עונה אחת לכל היותר שקבע המחוקק עצמו, נמצא בצד המידתי של קו זה, ודווקא משום כך אין להרחיבו מעבר לגבולותיו, כפי שביקשו הנתבעים, ואין לעקפו כליל, כפי שביקש התובע. בקבוצה השנייה נדונה התערבות בתי המשפט בהחלטות של גופי ספורט בענייני זכאות של ספורטאים. בעניין *Harding v. United States Figure Skating Association*, 851 F. Supp. 1476 (D. Or. 1994), נקבע כי בית המשפט יתערב רק בנסיבות חריגות ביותר, כאשר הגוף הפר בבירור את כלליו שלו, וגם אז הסעד מוגבל לתיקון ההפרה; ובעניין *Slaney v. International Amateur Athletic Federation*, 244 F.3d 580 (7th Cir. 2001), נקבע כי שאלות זכאותו של ספורטאי מסורות למנגנונים שקבע החוק הפדרלי לספורט חובבני ואינן נדונות מחדש בבית משפט. גישה זו עולה בקנה אחד עם מסקנתי שהפגם ברישום מתוקן במסגרת הכללים, ואינו מקנה לתובע סעד החורג מהם.
74. במשפט האירופי, בעניין *Bosman* שהוזכר לעיל, קבע בית הדין של האיחוד האירופי כי כללי העברה המתנים מעבר של שחקן שחוזהו הסתיים בתשלום דמי העברה פוגעים בחופש התנועה של עובדים. אך גם שם הוכר כי שימור האיזון בין מועדונים ועידוד הכשרת שחקנים צעירים הם מטרות לגיטימיות, ובלבד שהאמצעים יהיו מידתיים. ההסדר הישראלי שבסעיף 11א, הסגר קצוב של עונה אחת לכל היותר ופיצוי רק לפי תקנון, הוא ביטוי לאותו איזון.
75. הלכה המשותף לשיטות אלה הוא כפול: מגבלה על מעבר ספורטאי נבחנת לפי האינטרס שהיא משרתת ולפי מידתיותה; ומעבר של קבוצה ממעטפת תאגידית אחת לאחרת אינו מנתק, כשלעצמו, את הקשר המשפטי בין הקבוצה לשחקניה. אדון בכך גם בפרק 5.1.

1. דיון והכרעה

1.1 טענת הרחבת החזית

76. אינני מקבל את טענת הנתבעים 2–3 בדבר הרחבת חזית. ראשית, ליבת התביעה מאז הגשתה הייתה כי התובע נרשם במסגרת הנתבעת 2 בלי הסכמתו ובניגוד לתקנון, וכי עם מחיקת עמותת המקור לא נותר מי שמחזיק ברישומו (סעיפים 18–23 לכתב התביעה). הטענה בדבר זכויות עמותת המקור היא נגזרת של אותה טענה, ולא עילה חדשה. שנית, בהחלטה מס' 7 התרתי לצדדים, בהסכמתם, לצרף לסיכומים כל חומר ותצהיר. שלישית, הנתבעים השיבו לטענות לגופן, והנתבעים 2–3 אף צירפו לשם כך ראיות חדשות. לא נגרם להם אפוא קיפוח דיוני.

77. מטעמים דומים, אני מקבל לתיק גם את הנספחים שצירפו הנתבעים 2–3 לסיכומיהם.

2.1 האם התובע הועבר מאגודה לאגודה? כן

78. הנתבעים טוענים כי "לא הייתה העברה", משום שהתובע המשיך לשחק באותה קבוצה, באותו אולם ותחת אותו מאמן, וכי לכל היותר היה כאן "מעבר פנימי" בין קבוצות של אותו מועדון. אינני מקבל טענה זו.
79. הזכויות והחובות שחוק הספורט והתקנונים קובעים נתונות ל"אגודת ספורט", ולא לצבעי חולצה, לסמל או לאולם. עמותת המקור הייתה תאגיד נפרד, שבו נרשם התובע ולחשבונו שילם אביו. הנתבעת 2 היא תאגיד אחר. כאשר רישומו של ספורטאי עובר מתאגיד אחד לאחר, משתנה הגוף המחזיק בזכויות כלפיו, ובכלל זה בזכות לסרב לשחררו. זו בדיוק המשמעות של "העברת שחקן ממועדון אחד למועדון אחר" שבסעיף 7.1 לתקנון הליגות.
80. טופסי הרישום שצירפה הנתבעת 2 מוכיחים פחות משהיא מבקשת ללמוד מהם. הם מלמדים כי בעונת 2013/14 היה הנתבע 3 מאמן ראשי במועדון הפועל זכרון יעקב, וכי מעונת 2016/17 נרשמה תחת מועדון זה קבוצה בשם "הפועל אור עקיבא-קיסריה". הם אינם מלמדים היכן היה רשום התובע, ששמו אינו מופיע בהם, ואינם מלמדים מה עלה בגורל רישומו של שחקני עמותת המקור. על כך מלמדים דווקא דוח הנתבע 1, שלפיו התובע רשום תחת הנתבעת 2 מעונת 2018/19, וההמחאות ששילם האב לעמותת המקור עד שנת 2020. כל עוד הייתה עמותת המקור תאגיד קיים, שהתובע רשום בו ומשלם לו, העברת רישומו לתאגיד אחר היא "העברה ממועדון אחד למועדון אחר", יהא אשר יהא שם הקבוצה שבה שיחק.
81. דברי הנתבעים בדיון מאשרים מסקנה זו. הנתבע 3 אמר: "אנחנו סגרנו את העמותה ועברנו לעמותות זכרון יעקב", והסכים כי "הרישום" נעשה תחת הפועל זכרון יעקב. מנכ"ל הנתבעת 2 אמר: "אנחנו לא קשורים לעמותה לשעבר, אנחנו מנהלים פעילות". דברים אלה מתארים בדיוק את מה שהנתבעים מכחישים בסיכומיהם: תאגיד אחד חדל, תאגיד אחר קלט את הפעילות ואת השחקנים, והרישום באיגוד הועבר בהתאם. ב"כ התובע תיאר את אותו מהלך מצדו: "הפועל אור עקיבא לפי האיגוד זה מועדון, אבל המועדון הזה כ-stand alone מבחינת חוק הספורט לא יכול להיות, כי צריך תאגיד. אז רשמו אותו תחת זכרון יעקב".
82. יתרה מזו, הנתבעים אינם יכולים לאחוז בחבל בשני קצותיו. מצד אחד הם טוענים כי זהות התאגיד חסרת משמעות, ומצד שני הם מבקשים לממש את זכותה של הנתבעת 2, כ"אגודת הספורט" של התובע, לסרב לשחררו ולדרוש פיצוי עבורו. אם זהות התאגיד חשובה לעניין הזכויות, היא חשובה גם לעניין דרך רכישתן.
83. גם ההגדרה שבסעיף 2.1 לתקנון האיגוד אינה מסייעת לנתבעים. היא מכירה בכך שקבוצה יכולה לפעול כחלק מתאגיד, אך אינה פוטרת את מעבר הקבוצה, ועמה שחקניה, מתאגיד אחד לאחר מן הדרישות שהתקנון קובע למעבר שחקן. אדרבה: דווקא משום שהתקנון אינו מכיר בקבוצה שאינה חלק מתאגיד, מעבר הקבוצה מתאגיד לתאגיד הוא בהכרח גם מעבר של שחקניה.
84. המסקנה היא שבמועד כלשהו בין שנת 2015 לעונת 2018/19, הועבר רישום התובע מעמותת המקור אל הנתבעת 2. ההעברה נעשתה בלי טופס העברה, בלי חתימת התובע ובלי חתימת הוריו, כשהיה קטין בן 11 עד 14. היא נעשתה אפוא בניגוד לסעיפים 7.1–7.2 לתקנון הליגות. לא הוכח גם שנמסר לתובע או להוריו המידע שסעיף 11א(5) לחוק מחייב, ואבי התובע הצהיר במפורש כי מידע כזה לא נמסר.

3.1 על מי האחריות לפגם?

85. האחריות לפגם רובצת על הנתבעים, ולא על התובע. הנתבע 3 הצהיר כי ההחלטה להפסיק את פעילות הקבוצה במסגרת העמותה הייתה החלטתו. הנתבעת 2 קלטה את הקבוצה ורשמה את שחקניה. הנתבע 1 רשם את ההעברה בלי שנדרש להציג את הטופס שהתקנון שלו עצמו מחייב.
86. אני דוחה את טענת הנתבע 1 כי הוא "רושם טכני" שאינו אחראי לבדוק את קיומה של חתימת השחקן. גוף המנהל את מרשם השחקנים בענף, ומכוחו נקבע היכן רשאי ספורטאי לשחק, אינו יכול לרשום העברה בלי לוודא שקיימת התשתית שהתקנון קובע לה. כך במיוחד כאשר מדובר בקטינים, שהדרישה לחתימתם נועדה להגן עליהם.
87. אני מעיר גם כי הנתבע 1 לא הציג, עד היום, נתון מדויק על מועד העברת התובע ועל המסמכים שעל יסודם נרשמה, ולא הגיש תצהיר בשאלה זו. גם אם אין בידיו "כרטיס שחקן" במובן הפיזי, מצופה ממי שמנהל את המרשם לדעת להשיב לשאלה פשוטה: מתי, על יסוד מה ועל ידי מי נרשם ספורטאי באגודה מסוימת. עם זאת, אינני מקבל את טענת התובע כי יש לראות בכך הודאה ב"קנוניה". המסקנה המתבקשת מן המחדל היא שלא היה טופס, ועל כך הנתבעים ממילא אינם חולקים.
88. גם בדיון לא חלק איש מן הנתבעים על דברי ב"כ התובע כי "אין שום טופס שזו הוראה קטגורית של האיגוד של מעבר בין מועדונים, צריך להחתים טופס של אגודה קולטת, אגודה משחררת, וחתימת קיום של האיגוד שבדקה את זה ומאשרת את המעבר. פה אין דבר כזה בכלל". מנכ"ל הנתבעת 2 אישר כי הרישומים מול הנתבע 1 נעשים על ידי הנתבעת 2, וכי "בסוף כל מי שצריך לחתום על כל הטפסידאה זה אני באופן אישי. המזכירה שלי ממלאת את הטפסים". מי שממלא וחותר על טופסי הרישום מדי שנה הוא גם מי שהיה עליו לדאוג לטופס ההעברה.

4.1 האם התובע יכול להיבנות מן הפגם כדי להשתחרר אלתר? לא

89. כאן מגיעים אנו לשאלה המכרעת. אילו היה התובע מעלה את טענתו כקטין, או סמוך לבגירותו, ייתכן שהייתה מתקבלת. אך לתובע מלאו 18 שנים ביום 03.07.2022. מאז, ובמשך ארבע עונות מלאות, המשיך לשחק בקבוצת הנתבעת 2 בליגה, נרשם בטופסי הרישום שלה, קיבל אישורי יציאה ומעמד ספורטאי פעיל בצה"ל תחת שמה, וקיבל באמצעותה תרומה בסך 10,000 ₪. ביום 04.11.2025, כשישה שבועות לפני בקשת השחרור הראשונה, כתב בעצמו: "אין לי כוונות לעבור מועדון או לשחק בשביל קבוצה אחרת".
90. לא נעלמה מעיני טענת התובע כי הדיווחים לצה"ל עוברים בצינורות ממוחשבים, וכי לא הייתה לו סיבה לבדוק את משמעותם המשפטית. ואולם לכל המאוחר בספטמבר 2024, עת הועברה התרומה לחשבון "הפועל זכרון יעקב" עבור "שחקן הפועל אור עקיבא (הפועל זכרון יעקב)", ידעו התובע ואביו כי הקבוצה פועלת במסגרת הנתבעת 2. התובע, שהיה אז בגיר, לא העלה כל הסתייגות, ואת טענת הבטלות העלה לראשונה רק לאחר שנתגלעה מחלוקת על השתתפותו במחזורי הליגה.
91. אף תצהיר האב מלמד על כך. האב מצהיר כי התובע הפסיק את פעילותו "תחת אגודת המקור" רק בספטמבר 2025, שנה וחצי לאחר שהעמותה נמחקה, וכי עד אז שילם לנתבע 3 "עבור האגודה". משמע, גם בעיני המשפחה לא זהות התאגיד היא שהגדירה את מקומו של התובע, אלא הקבוצה והמאמן. ההבחנה התאגידית, שהתובע מבקש עתה להעמיד במרכז, לא עמדה במרכז בזמן אמת.
92. הדיון חוזק רושם זה. הנתבע 3 העיד כי התובע התאמן אצלו "מגיל שבע... עד גיל 21", וכי המעבר התאגידי "בשום פנים ואופן זה לא השפיע... וזה לא הפריע אף פעם". התובע, שנשאל מה הוא מבקש, השיב כי מטרתו "להתקדם כמה שיותר", ולא טען כי המעבר התאגידי פגע בו בדרך כלשהי. ב"כ התובע עצמו הודה כי אילו נעשה המעבר "כמו שכתוב בתקנון, עם הסכמה, עם זה שהוא היה קטין עם

ההורים", כי אז "היה אפשר לשקול או שהשחקן נכנס להסגר של שנה ואז לא מגיע שום דבר, או שבעצם הוא קונה את הזמן הזה תמורת פיצוי". משמע, גם לשיטת התובע המסלול הרגיל הוא מסלול ההסגר, והשאלה היחידה היא אם הפגם הצורני פוטר ממנו. ואף התובע עצמו, באמצעות בא כוחו, הציג את ההסגר כחלופה שהוא נכון לה: "אדוני יתן החלטה באשר לנושא של המעבר, או שהשחקן הזה יכנס להסגר, חד משמעית!".

93. התנהגות זו מלמדת על השלמה עם הרישום, ולמצער על אשרורו בהתנהגות. עקרון תום הלב, החל גם על הספורטאי, אינו מאפשר לבעל דין להשלים במשך שנים עם מצב, ליהנות מפירותיו, ולטעון לבטלותו רק כאשר הדבר משרת אותו במחלוקת אחרת (סעיפים 39 ו-61(ב) לחוק החוזים). בכך מקבל אני, במהותה, את טענת ההשתק שהעלו הנתבעים 2-3.

94. גם טענת התובע בדבר מחיקת עמותת המקור אינה משנה את התוצאה. הקבוצה, ובתוכה התובע, פעלה בפועל במסגרת הנתבעת 2 שנים רבות לפני המחיקה. מחיקת העמותה בשנת 2024 לא יצרה "ריק" רישומי, משום שהתובע לא היה רשום בה עוד מזה שנים. סעיף 6.1 לתקנון האיגוד, שעליו נסמך התובע, עוסק בפקיעת חברותה של אגודה באיגוד; הוא אינו קובע מה דינם של ספורטאים שהיו רשומים בה, וממילא אינו הופך לבטל רישום שנעשה שנים קודם לכן בתאגיד אחר.

95. אוסיף: הסעד שהתובע מבקש, שחרור מידי ללא כל הסגר, משמעותו עקיפת ההסדר שקבע המחוקק בסעיף 11א(ב). ההסדר הזה איננו פגיעה בחופש העיסוק אלא האיוון שנקבע כדי להגן עליו. ספורטאי בגיר רשאי לעבור לכל אגודה שירצה, בלי הסכמת אגודתו ובלי לשלם דבר, בתום הסגר של עונה אחת לכל היותר. הפגם שנפל לפני שנים ברישום התובע אינו מצדיק לפטור אותו מן ההסדר שחל על כל ספורטאי בגיר אחר בענף.

5.1 הנתבעת 2 כחליפתה של עמותת המקור: דיני המחאת חיובים

96. לאותה תוצאה מוליך גם הדין הכללי. בדיון הצגתי לב"כ התובע את השאלה: אם היו לעמותת המקור זכויות כלפי התובע, והן הועברו לפני שנים לנתבעת 2, האם עצם העובדה שהתובע היה "תחת מטרייה וכובע אחר" מפקיעה אותן? תשובתו הייתה: "איפה שהיה מארק, זה עמותה שנמחקה. אם היום היא הייתה חיה, היא בעלת הזכויות... אבל היא לא קיימת היום. ובלא סתם בענפי ספורט בענפי ספורט שאגודה נמחקת, השחקנים משוחררים"; ובהמשך: "אנחנו טוענים שהוא לא יכול לקחת מהעמותה, כי זה רישום תחת האיגוד. אי אפשר לקחת, זה לא נכס!". והוא הוסיף ושאל: "מכוח מה המחאת חיוב מהעמותה שנסגרה אליו?". זו השאלה הנכונה, ואשיב עליה.

97. אינני מקבל טענה זו. היא מניחה שזכויותיה של אגודה כלפי ספורטאי הרשום בה אינן ניתנות להעברה, ושהן כלולות עם התאגיד שהחזיק בהן. הנחה זו מנוגדת לדין. חוק המחאת חיובים, התשכ"ט-1969, קובע בסעיף 1(א): "זכותו של נושא, לרבות זכות מותנית או עתידה לבוא, ניתנת להמחאה ללא הסכמת החייב, זולת אם נשללה או הוגבלה עבירותה לפי דין, לפי מהות הזכות או לפי הסכם בין החייב לבין הנושא". סעיף 2(א) מוסיף: "המחאת זכות אין בה כדי לשנות את הזכות או תנאיה, ולחייב יעמדו כלפי הנמחה כל הטענות שעמדו לו כלפי הממחה בעת שנודע לו על ההמחאה". וסעיף 6 קובע: "חבותו של חייב ניתנת להמחאה, כולה או מקצתה, בהסכם בין החייב לבין הנמחה שבאה עליו הסכמת הנושא, זולת אם נשללה או הוגבלה עבירותה לפי דין". סעיף 7 משלים: "המחאת חבות אין בה כדי לשנות את החבות או תנאיה, ולנמחה יעמדו כלפי הנושא כל הטענות שעמדו לחייב בעת ההמחאה".

98. זכויותיה של אגודת ספורט כלפי ספורטאי הרשום בה הן זכויות לפי חוק הספורט והתקנונים: הזכות שהספורטאי יהיה רשום בה וישחק עבורה בתחרויות הקבוצתיות, והזכות, המוגבלת בזמן, לסרב להעברתו בלא הסגר. אין בחוק הספורט או בתקנונים הוראה השוללת את עבירותן של זכויות אלה.

- אדרבה : סעיף 7.1 לתקנון הליגות עוסק במפורש בהעברת שחקנים ממועדון למועדון, היינו בהמחאת הזכויות ברישומם. ההוראה קובעת את צורת ההמחאה, טופס חתום, ואינה הופכת את הזכות לבלתי עבירה. גם "מהות הזכות" אינה שוללת את עבירותה : הזכות אינה קשורה בטבורה לתאגיד מסוים, שהרי התקנון עצמו מכיר בכך שקבוצה שלמה יכולה לעבור ולפעול כחלק מתאגיד אחר. אף טענת ב"כ התובע כי הרישום "לא נכס" אינה מועילה לו : חוק המחאת חיובים חל על כל זכות, ולא רק על זכות קניינית.
99. המחאת זכות אינה מצריכה את הסכמת החייב, אך היא אינה משנה את הזכות ואינה גורעת מטענותיו. זו בדיוק התוצאה הראויה כאן. התובע, כ"חייב", שומר כלפי הנתבעת 2 על כל ההגנות שעמדו לו כלפי עמותת המקור : הזכות לעבור בתום הסגר של עונה אחת, ההגנה מפני דרישת פיצוי שאינה מעוגנת בתקנון, והטענה כי לא נמסר לו המידע שסעיף 11א(5) מחייב. אך הוא אינו משוחרר מחובותיו. הנמחה נכנס בנעלי הממחה, לא יותר ממנו ולא פחות ממנו (ראו ע"א 348/79 גולדמן נ' מיכאלי, פ"ד לה(4) 31 (1981), שם הובהר כי החוק "דן בעיקר במהות הזכות המועברת וביחס שבין הנמחה לבין החייב"; ע"א 8357/03 מינהל מקרקעי ישראל נ' בנק דיסקונט למשכנתאות בע"מ, פ"ד סא(3) 214 (2006); ע"א 2457/24 רחמים נ' בומרגטן (2024)).
100. אשר לחביונותיה של האגודה כלפי השחקן, היינו החובה להעמיד לו מסגרת אימון ותחרות, לרשום אותו לתחרויות ולטפל בענייניו מול הנתבע 1 ומול הרשויות : המחאתן טעונה הסכמת הנושה, הוא השחקן (סעיף 6 לחוק). הסכמה כזו אינה טעונה צורה, והיא יכולה להינתן בהתנהגות (סעיפים 6א) ו-23 לחוק החוזים (חלק כללי). אמנם הסכמת נושה להמחאת חבות אינה מתפרשת על נקלה, ויש לבחון את כוונתו בפועל (רע"א 12027/04 סלמאן נ' סליבא ובניו (1995) בע"מ (2005)). כאן ניתנה הסכמה כזו בהתנהגות מתמשכת וחד-משמעית : ההורים, בשם הקטין, המשיכו לשלוח אותו לאימוני הקבוצה ולתחרויות במסגרת הנתבעת 2 ; והתובע, משבגר, קיבל מן הנתבעת 2 את ביצוע החיובים הללו במשך ארבע עונות, נרשם באמצעותה, יצא באמצעותה לתחרויות וקיבל באמצעותה תרומה. מי שמקבל במשך שנים את קיום החיוב מידי הנמחה, מסכים בהתנהגותו להמחאה.
101. התוצאה היא שהנתבעת 2 היא, לעניין סעיף 11א לחוק הספורט, האגודה שממנה מבקש התובע לעבור, הן מכוח הרישום בפועל והן מכוח דיני ההמחאה. הפגם שבאי-חתימת הטופס אינו מאיין את ההמחאה. הוא הפרה של התקנון, שהאחריות לה על הנתבעים (פרק 3.1), ונפקותה בפסק זה היא בקביעות בדבר האחריות ובהוצאות, ולא בשחרור התובע מן ההסדר הסטטוטורי.
102. מסקנה זו נתמכת בשורה של הסדרים בדין הישראלי, שבהם מעבר פעילות מגוף לגוף גורר עמו את הזכויות ואת החובות כאחד, בלא שהצד השלישי משתחרר :
103. (א) דיני התאגידים. סעיף 323 לחוק החברות, התשנ"ט-1999, קובע כי עם השלמת המיזוג עוברים לחברה הקולטת כל הנכסים והחייבים של חברת היעד, לרבות חיובים מותנים, עתידיים, ידועים ובלתי ידועים, וכי רואים את החברה הקולטת כאילו הייתה חברת היעד בכל הליך משפטי. "מיזוג" מוגדר בסעיף 1 לחוק כ"העברה של כלל הנכסים והחייבים, לרבות חיובים מותנים, עתידיים, ידועים ובלתי ידועים, של חברת יעד לחברה קולטת, אשר כתוצאה ממנה מתחלפת חברת היעד". מי שהתקשר עם חברת היעד אינו הופך לפטור מחיוביו משום שהחברה נבלעה בחברה אחרת, ואינו יכול לטעון כי "אין לו למי להיות חייב". הסדר זה נקבע לעמותות בפרק ד'2 לחוק העמותות, התש"ס-1980 (סעיפים 34-34ט, שהוספו בתיקון מס' 12, התש"ע-2009) : עם אישור המיזוג, "כל הנכסים והחייבים של תאגיד היעד, לרבות חיובים מותנים, עתידיים, ידועים ובלתי ידועים, יועברו ויוקנו לתאגיד הקולט" (סעיף 34ח(1)), ורואים את התאגיד הקולט כאילו היה תאגיד היעד בכל הליך משפטי (סעיף 34ח(2)). אמנם עמותת המקור לא מוזגה בנתבעת 2 בהליך פורמלי כזה, אלא חדלה לפעול ופעילותה הועברה

בפועל; אך ההסדר הסטטוטורי מלמד על התפיסה שביסוד הדין: העברת פעילות מתאגיד לתאגיד נושאת עמה את הזכויות ואת החובות כאחד, ולא את הזכויות לבדן.

104. (ב) דיני העבודה. בחילופי מעבידים נשמרות זכויות העובד כלפי המעביד החדש, והוותק שצבר אצל המעביד הקודם נזקף לזכותו (סעיף 1(א) לחוק פיצויי פיטורים, התשכ"ג-1963, המזכה בפיצויים את מי שעבד שנה "אצל מעסיק אחד או במקום עבודה אחד"; וסעיף 30(א) לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958, שלפיו "עבר מפעל מיד ליד או חולק או מוזג, אחראי גם המעסיק החדש לתשלום שכר עבודה ולתשלומים לקופת גמל המגיעים מן המעסיק הקודם". בית המשפט העליון הבהיר כי רציפות הזכויות אינה תלויה בקיומו של חוזה עבודה חדש בין העובד לבין המעסיק החדש (ע"א 415/90 מזרחי נ' פלפל, פ"ד מו(4) 601 (1992)). מנגד, העברת עובד למעסיק אחר טעונה את הסכמתו, המפורשת או המשתמעת (בג"ץ 8111/96 הסתדרות העובדים החדשה נ' התעשייה האווירית לישראל בע"מ, פ"ד נח(6) 481 (2004)), וכאן, כפי שקבעתי, ההסכמה ניתנה בהתנהגות). הצגתי דוגמה זו בדיון: "אם מעסיק... מתאחד עם איזה חברה אחרת או מוכר אותה למישהו אחר, אז מדינת ישראל קבעה חוק וגם פסיקה שאומרת שהזכויות של העובד הזה במעבר בין מעסיק למעסיק נשמרות". ההיגיון פועל לשני הכיוונים: כשם שהעובד אינו מאבד את זכויותיו בחילופי המעביד, כך אינו משתחרר מחובותיו כלפי המעביד החדש רק משום שהמעטפת התאגידית התחלפה.

105. (ג) המשפט הבינלאומי של הספורט. דוקטרינת "החליפות הספורטיבית" (sporting succession), שהתגבשה בפסיקת בית הדין לבוררות בספורט (CAS) ועוגנה בקוד המשמעתי של פיפ"א, קובעת כי מועדון הממשיך את פעילותו הספורטיבית של מועדון שחדל, על שמו, סמליו, שחקניו ומתקניו, נושא בחיוביו של המועדון שחדל (סעיף 21(4) לקוד המשמעתי של פיפ"א, מהדורת 2023, לשעבר סעיף 15(4) במהדורת 2019: "The sporting successor of a non-compliant party shall also be considered a non-compliant party", והמבחנים לחליפות: מקום המושב, השם, הצורה המשפטית, צבעי הקבוצה, השחקנים, בעלי המניות או בעלי העניין, והליגה שבה משחקת הקבוצה. ראו CAS 2011/A/2646 Club Rangers de Talca v. FIFA (30.4.2012); CAS 2020/A/6884 (29.1.2021) הספורטיבי של מועדון שחדל להתקיים עשוי, כעיקרון, לשאת בחיוביו הכספיים של אותו מועדון; CAS 2023/A/9809 Karpaty FC v. FIFA (18.7.2024), שבו הובהר כי זהותו של מועדון נקבעת לפי שמו, צבעיו, אוהדיו, ההיסטוריה וההישגים הספורטיביים שלו. ביסוד הדוקטרינה עומדת הקביעה, ב-sporting entity" CAS 2013/A/3425 (פס' 139), שאומצה בפסקים מאוחרים, כי מועדון הוא "a sporting entity" ("identifiable by itself that, as a general rule, transcends the legal entities which operate it"). הדוקטרינה נועדה למנוע מצב שבו החלפת המעטפת התאגידית משמשת להתנערות מחיובים. מאותו היגיון היא חלה גם על הזכויות: מי שנכנס בנעלי המועדון שחדל נכנס בהן לטוב ולרע, ומי שהיה קשור למועדון שחדל נותר קשור לחליפו.

106. (ד) המשפט האמריקאי. בעניין Munchak Corp. v. Cunningham, 457 F.2d 721 (4th Cir. 1972), נמכרה זכויות קבוצת הכדורסל Carolina Cougars, יחד עם חוזהו של השחקן בילי קנינגהאם, לבעלים חדשים, בלא שהשחקן נתבקש להסכים לכך. בית המשפט הפדרלי לערעורים דחה את הטענה כי ההמחאה פוטרת את השחקן, וקבע כי חוזה לשירותים אישיים ניתן להמחאה כאשר אופי הביצוע והחיוב אינם משתנים, שכן השחקן לא היה חייב לבצע עבור הבעלים החדשים דבר השונה ממה שהיה חייב לבצע עבור הבעלים הקודמים. בלשון בית המשפט: "To us it is inconceivable that the rendition of services by a professional basketball player to a professional basketball club Washington Capitols Basketball Club, Inc. v. Barry, 304 F. Supp. 1193 (N.D. Cal. 1969), aff'd 419 F.2d 472 (9th Cir. 1969), נמכרו כל נכסי מועדון Oakland Oaks, ובהם חוזהו של השחקן ריק בארי,

לתאגיד חדש שהעביר את הקבוצה לווינגטון; השחקן, שחתם למחרת המכירה עם מועדון אחר, נמצא קשור לתאגיד הרוכש, וניתן נגדו צו האוסר עליו לשחק בקבוצה אחרת. *Nassau Sports v. Peters*, 352 F. Supp. 870 (E.D.N.Y. 1972), אכף בית המשפט לטובת מועדון נמחה את זכות האופציה שהומחתה לו ממועדון אחר על שחקן ההוקי גארי פיטרס. אמנם בשניים האחרונים כללו חוזי השחקנים תניה המתירה המחאה, אך המשותף לכל ההלכות הוא אחד: החלפת הבעלים או התאגיד המחזיק בקבוצה אינה משחררת את השחקן מחיוביו, והנמחה רשאי לאכוף אותם, ואילו השחקן שומר כלפי הנמחה על הטענות שעמדו לו כלפי הממחה.

107. הנה כי כן, "המטרייה" התאגידית של הקבוצה התחלפה, אך הקבוצה, המאמן, האולם, השחקנים וההתחייבויות ההדדיות נותרו כשהיו. מי שקיבל את ביצוע החיובים מידי הנתבעת 2 במשך שנים אינו יכול לטעון, כשהוא מבקש לעזוב, כי מעולם לא היה חייב לה דבר.

6.1 התובע נכנס להסגר כדן, והוא זכאי לעבור בתומו ללא תמורה

108. התובע הודיע על כניסתו להסגר ביום 05.10.2026, בתוך המועד המוארך שנקבע בהחלטה מס' 6. העובדה שעשה זאת "מטעמי זהירות", ובמקביל עמד על תביעתו לשחרור מידי, אינה פוגעת בתוקף ההודעה. בעל דין רשאי לשמור על זכויותיו במסלול החלופי עד להכרעה. אני קובע כי ההודעה תקפה.
109. עמדת הנתבעים עצמם מתיישבת עם מסלול זה. ב"כ הנתבע 3 סיכם בדיון: "המטרה רק אדוני הבורר היה להבהיר שספורטאי לא יכול להשתחרר או לפי חוק הספורט או שישלם פיצוי. זה הכל". משבחר התובע במסלול שקבע חוק הספורט, גם לשיטת הנתבעים הוא פתוח לפניו.
110. בתום תקופת ההסגר יהיה התובע רשאי להירשם בכל אגודה בענף הבדמינטון, בלא צורך בהסכמת הנתבעים 2-3 ובלא תשלום. סעיף 11א(ב) לחוק מגביל את ההסגר לעונת ספורט אחת לכל היותר. הודעת ההסגר הוגשה לקראת עונת 2026/27, ולפיכך ההסגר יסתיים בתום עונה זו, עם תחילת פגרת הקיץ 2027 כפי שתיקבע בלוח התחרויות של הנתבע 1.
111. אעיר כי בדיון נשמעו הערכות שונות למועד סיום ההסגר: ב"כ הנתבע 3 אמר "שנה", וב"כ התובע אמר כי "הוא יסתיים ב-31/12/2027". הערכות אלה אינן מתיישבות עם לשון סעיף 11א(ב), המגביל את ההסגר ל"תקופת הסגר שלא תעלה על עונת ספורט אחת". ההסגר מסתיים אפוא עם תום עונת ספורט 2026/27, ולא במועד מאוחר יותר.

7.1 דרישת הנתבעים 2-3 לפיצוי השבחה

112. הנתבעים 2-3 מבקשים להתנות את שחרור התובע בתשלום 100,000 ₪ לנתבעת 2. דרישה זו נטענה רק לחלופין, למקרה שבו אורה אני הבורר על שחרור שלא במסלול ההסגר. משלא הוריתי כך, אין צורך להכריע בה. למעלה מן הצורך אוסיף כי לא הייתי נעתר לה:
113. ראשית, לא הוגשה תביעה שכנגד. שנית, הנתבע 3 עצמו מודה כי "אין בענף טבלאות פיצוי רשמיות". שלישית, סעיף 11א(ב) לחוק מתיר פיצוי רק כפי שייקבע בתקנון, לפי אמות מידה של גיל, תקופת פעילות ומשאבים שהושקעו. משתקנוני הנתבע 1 אינם קובעים פיצוי כזה, אין מקור נורמטיבי להתנות בו את המעבר בתום ההסגר. רביעית, חלק ניכר מן "ההשקעה" שהנתבע 3 מונה, ובפרט האימונים האישיים, ניתן תמורת תשלום, ואין לראות בהנחה שנתן מרצונו חוב שהתובע חייב בו כעת. חמישית, עניין ברדנשטיין (עש"א 62518-02-26, שלום ת"א) הסתיים בהסדר פשרה שקיבל תוקף של פסק דין. הסדר כזה משקף את הסכמת הצדדים שם ואינו יוצר הלכה.
114. הדיון חיוק מסקנה זו בכמה היבטים. ראשית, ב"כ הנתבע 3 עצמו אמר על עניין ברדנשטיין: "זה פשרה שקיבלה תוקף של פסק דין", וסיפר כי השופט שם "אמר לנו בצורה מפורשת: אתם לא תשתחררו לפי

חוק הספורט לפי הערר שלכם, הוא אמר לנו מדובר בקטין בן 14, אני לא רוצה שהוא ייצא מפה בוכה". פשרה שהושגה בלחץ כזה, בעניינו של קטין, אינה אמת מידה לפיצוי בעניינו של ספורטאי בגיר. שנית, לשאלתי מה התועלת הכלכלית שבהישארות התובע, השיב ב"כ הנתבעת 2: "אני לא יודע להגיד לך עכשיו כמה זה שווה בשקלים", ומנכ"ל הנתבעת 2 הבהיר כי התקצוב "לא פרטני. התקצוב הוא תקצוב פר קבוצה". שלישית, לשאלה למי יועבר הפיצוי, השיב ב"כ הנתבעת 2: "אנחנו הולכים להוציא את זה על קידום ספורט הבדמינטון". פיצוי שאין מאחוריו הוצאה מוכחת, שאיש אינו יודע לכמת, ושנועד לקידום הענף בכללותו, איננו "פיצוי" במובן סעיף 11א(ב1), אלא דמי מעבר, שהחוק מתיר רק אם נקבעו בתקנון. רביעית, הדרישה עצמה נדדה: 75,000 ₪ לפני התביעה, 100,000 ₪ בסיכומים, בלא שהוצג תחשיב לאיזה מהם.

115. אינני מתעלם מן השיקול שהציג ב"כ הנתבעת 2: "זה הרעיון בספורט, שאתה נותן לאגודות את האפשרות... לקבל פיצוי, כי אחרת... הם לא ישקיעו בילדים האלה". שיקול זה לגיטימי, והמחוקק הכיר בו בסעיף 11א(ב1). אך המחוקק הפקיד את יישומו בידי האיגודים, באמצעות התקנונים, ולא בידי הבורר. איגוד הבדמינטון בחר שלא לקבוע טבלת פיצוי, ומוסד זה אינו יכול לקבוע אותה במקומו בדיעבד, במשפטו של ספורטאי אחד.

116. גם יתר הדברים שנאמרו בדיון תומכים במסקנה זו. ב"כ הנתבע 3 עצמו הסביר כי "כל מנגנון של דמי השבחה בעולם הספורט בעצם בנוי על... השקעת המועדון בספורטאים", וכי "בענפים אחרים, לצורך העניין, יש מראש טבלה שמגלמת את ה... או ממצעת גם את ההשקעות". שני היסודות הללו חסרים כאן: ההשקעה הכספית באימוני התובע הייתה של הוריו, כפי שאישר הנתבע 3, ובענף הבדמינטון אין טבלה. ב"כ התובע טען כי "עד עכשיו היה מקובל במועדון הזה לשחרר את השחקנים בלי לשלם", ונקב בשמות: "רועי דוידסון השתחרר, דני שניידמן השתחרר". והתובע עצמו הבהיר כי אין מועדון המשלם לו עבור מעברו: "לא משלמים לי שום דבר כדי שאני אבוא אליהם".

117. עם זאת, אין בכך כדי להקטין את מקומו של הנתבע 3 בהתפתחותו של התובע. מן החומר עולה כי מדובר במאמן בכיר, שאימן את התובע מילדותו, "מגיל שבע... עד גיל 21" כדבריו, ליווה אותו לתחרויות בארץ "בשבתות ובשישי-שבת, כל הזמן, יותר ממה שאני ראיתי משפחה", והביא אותו לאליפות ישראל. התובע עצמו אמר לו בשיחה המוקלטת "בנית אותי". הכרה בכך איננה עניין כספי, ואין בה כדי לכבול את התובע.

8.1 התקופה עד תום ההסגר: תחרויות בינלאומיות ומעמד בצה"ל

118. הגדרת "הסגר" בסעיף 11א(ג) מדברת על "איסור על השתתפות בתחרויות במסגרת אותו ענף ספורט בארץ ומחוצה לה". השאלה היא אם האיסור חל גם על תחרויות בינלאומיות אישיות (BWF), שהתובע נרשם אליהן כחבר סגל הנבחרת, באמצעות הנתבע 1.

119. לטעמי, יש לפרש את האיסור בהתאם לתכליתו. ההסגר נועד למנוע מספורטאי לייצג אגודה מתחרה לפני תום התקופה, ובכך להגן על אגודתו. הוא לא נועד למנוע מחבר נבחרת להתחרות בשם ישראל בתחרויות אישיות שאינן קשורות לשום אגודה. פרשנות רחבה יותר, שלפיה ספורטאי בגיר מבודד לחלוטין מן הזירה הבינלאומית במשך עונה שלמה, תפגע בחופש העיסוק שלו מעבר למידה הנדרשת. אין להניח שהמחוקק התכוון לתוצאה כזו, ובוודאי שאין לבחור בה כאשר קיימת פרשנות אחרת המגשימה את תכלית החוק.

120. תקנון הנתבע 1 עצמו תומך בפרשנות זו. סעיף 10 לתקנון הליגות הקבוצתיות, שעליו נסמכה החלטה מס' 2, קובע מנגנון לרישום שחקן שאינו מיוצג על ידי מועדון לתחרויות בינלאומיות באמצעות האיגוד. התקנון מכיר אפוא בכך שהשתתפות בתחרויות בינלאומיות אינה נגזרת בהכרח מייצוג מועדון. יתרה

מזו, הנתבעים 2–3 הודיעו כבר באוגוסט 2026 כי אינם מתנגדים ליציאת התובע לתחרויות בחו"ל, והצווים הזמניים קוימו מאז בלי שנטען לנזק כלשהו.

121. מנכ"ל הנתבעת 2 אמר בדיון: "אני לא מחזיק את מארק במועדון, במיוחד שהוא לא מתאמן בזכרון... אני לא מחזיק את מארק בשביל הכסף. אני, להפך, אני נותן למארק את האפשרות להתחרות". הנתבע 3 אישר כי נתן לתובע "אישור בעל פה" להתאמן במודיעין ואצל מאמנים אחרים, "כי רציתי שהוא יתקדם". דברים אלה מלמדים כי הנתבעים 2–3 עצמם אינם רואים אינטרס בהגבלת פעילותו האישית של התובע. אך באותו דיון אמר הנתבע 3 גם: "לא נתתי אישור להתאמן שם, דרך אגב", על מועדון פתח תקווה. כדי שלא תיוותר תלות של התובע באישורים נקודתיים כאלה, יש לקבוע הסדר ברור לתקופת ההסגר.
122. בדמינטון הוא ענף אישי בעיקרו. האינטרס הלגיטימי של הנתבעת 2 ביחס לתובע מתמצה בהשתתפותו במשחקי הליגה הקבוצתית. בתקופת ההסגר התובע ממילא אינו משחק בליגה, לא עבודה ולא עבור אגודה אחרת. אין אפוא אינטרס לגיטימי בהתניית השתתפותו בתחרויות בינלאומיות אישיות, או בקידום מעמדו בצה"ל, באישור הנתבעים 2–3.
123. יחד עם זאת לא מצאתי לפסוק בהליך זה בניגוד לסעיף חוק מפורש: הגדרת "הסגר" בסעיף 11א(ג) מדברת על "איסור על השתתפות בתחרויות במסגרת אותו ענף ספורט בארץ ומחוצה לה". אשר על כן, ולמרות ההחלטות הזמניות שניתנו מס' 2 ו-5, אני מורה כי עד תום ההסגר לא ירשום הנתבע 1 את התובע לתחרויות בינלאומיות אישיות לפי בקשותיו, ולא יטפל בבקשות הנוגעות למעמדו כספורטאי בצה"ל. כמובן שבתקופת ההסגר התובע לא ישתתף בתקופה זו בתחרויות בין-מועדוניות בארץ.
124. יחד עם זאת, ודווקא בשים לב לדברים שכתבתי בסעיפים 118-122 לעיל, אני ממליץ לצדדים להגיע להבנות בדבר אופן ההשתתפות של התובע בתחרויות אישיות בחו"ל.

ז. הסעדים הכספיים

125. ראשי הנזק בסיכומי התובע אינם זהים לאלה שבסעיף 53 לכתב התביעה, ובשניהם מדובר בסכומים עגולים שלא נתמכו בתחשיב, בחוות דעת או במסמך. אדון בטענות לפי מהותן. אקדים ואומר כי "פיצוי עונשי", שהתובע עתר לו בכתב התביעה, הוא סעד חריג שבתי המשפט פוסקים במשורה, במקרים של התנהגות זדונית ומכוונת, ולא מצאתי בסיס לפסיקתו כאן. אשר לעילת הפרת חובה חקוקה (סעיף 63 לפקודת הנזיקין): תקנוני האיגוד אינם "חיקוק", וממילא לא הוכח נזק.

ז.1 עשיית עושר ולא במשפט (120,000 ₪ מהנתבעים 2–3)

126. לפי סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, התשל"ט-1979, על התובע להוכיח כי הנתבעים קיבלו זכות, נכס או טובת הנאה שבאו להם ממנו, שלא על פי זכות שבדין. התובע לא הוכיח איזו טובת הנאה ניתנת לכימות קיבלו הנתבעים 2–3 על חשבוננו. התרומה בסך 10,000 ₪, היחידה שהוכח כי עברה בחשבון הנתבעת 2, הועברה כמעט במלואה (9,958.50 ₪) לחשבון שעליו הורה אבי התובע, כנגד קבלות (נספח 5 לסיכומי הנתבעת 2), והתובע לא סתר זאת. הנתבע 3 אמר על כך בדיון: "הכסף הזה נשמר למארק, והוא קיבל חזרה את ה-10,000 שקל לפי הקבלות", ובי"כ התובע לא חלק על כך, אלא ציין רק כי "זה תרומה שאבא של התובע הביא" וכי "זה לא כסף שאתם השקעתם". מעבר לכך, לשיטתו שלו, הזכויות שלטענתו "נוכסו" היו של עמותת המקור ולא שלו, ואין לו מעמד לתבוע בשמה. רכיב זה נדחה.

2.ז השבת 30,000 ₪ מהנתבע 3

127. לפי תצהיר האב עצמו, הסכום שולם עבור אימונים אישיים שניתנו בפועל, בתעריף של 150 ₪ ואחר כך 200 ₪ לשעה, ומשנת 2022 הונפקו בגינם חשבוניות (סעיפים 17–20, 33, 35 ו-38 לתצהיר האב; נספח 20 לסיכומי התובע). תשלום עבור שירות שניתן אינו התעשרות שלא כדין. הנתבע 3 אישר בדיון כי הוריו של התובע שילמו לו "באופן אישי" עבור האימונים, וב"כ התובע עצמו תיאר בדיון אימונים שניתנו בפועל, גם אם בהיקף פוחת: "בהתחלה הוא התאמן ארבע פעמים בשבוע, אחרי זה זה ירד לשלוש, ואחרי זה זה שתיים". הטענה, שהועלתה לראשונה בסיכומים, כי מדובר באימונים "שלא ניתנו מעולם", אינה מתיישבת עם תצהיר האב ועם דברים אלה. ככל שלתובע טענות בדבר אי-הוצאת חשבוניות כדין, מקומן אצל הרשויות המוסמכות, כפי שצוין כבר בסעיף 18 להחלטה מס' 1, ולא כעילת השבה בהליך זה. רכיב זה נדחה.

3.ז מניעת יציאה לתחרויות, סיכול מעמד ונזק מקצועי (120,000 ₪ מהנתבעים 2–3)

128. אינני מקל ראש בדרישת הנתבע 3 כי התובע ישתתף במינימום מחזורי ליגה כתנאי לאישור תחרויות. ואולם מן החומר עולה כי בפועל אושרו לתובע תחרויות רבות: 14 אישורי יציאה בין דצמבר 2024 ליוני 2026, ולפי תצהיר אביו השתתף במהלך השנים בכ-30 תחרויות BWF ובכ-12 מחנות אימונים בחו"ל (סעיף 31 לתצהיר האב). המחלוקת נגעה למספר מצומצם של מחזורי ליגה בשנה.
129. אשר לשדרוג המעמד בצה"ל: עמדת הנתבע 1 בשאלה אם הנתבע 3 סירב להמליץ על השדרוג השתנתה במהלך ההליך, והדבר אינו מוסיף כבוד למי מן הנתבעים. ואולם הבקשה הועברה למינהל הספורט באוגוסט 2026, והתובע לא הוכיח כי עיכוב של חודשים אחדים גרם לו נזק ממשי.
130. התובע לא הציג ראיה לנזק ממשי: לא לפגיעה מוכחת בדירוגו, לא להכנסה שאבדה, ולא לתחרות מסוימת שלא יצא אליה בשל הנתבעים ושבה היה משיג תוצאה מסוימת. טענת האפליה לא נתמכה בנתונים על ספורטאי אחר במצב דומה שזכה ליחס שונה. רכיב זה נדחה.

4.ז התביעה נגד הנתבע 1 (120,000 ₪)

131. אני דוחה את טענת הנתבע 1 להיעדר יריבות. הנתבע 1 הוא שרשם את העברת התובע ללא טופס, והוא שמחזיק במרשם שעליו נסבה המחלוקת. הוא צד נדרש להליך, ומכוחו ניתנים הסעדים האופרטיביים בפסק זה.
132. ואולם גם כאן לא הוכח נזק ממשי, ולא הוכח קשר סיבתי בין מחדלי הנתבע 1 לבין נזק כלשהו. הסעד שהוכח כי התובע זקוק לו, רישומו לתחרויות, ניתן לו בהחלטות מס' 2 ו-5, רכיב זה נדחה.
133. אוסיף שתי הערות. האחת: הנתבע 1 קיים את החלטה מס' 2 באיחור של יום, ורק לאחר פניית מזכיר בית הדין. מחלה של מנכ"ל אינה פוטרת תאגיד מקיום צו במועדו, ועל הנתבע 1 להיערך לכך. השנייה: אבי התובע הצהיר כי הודח מוועדת הארגון של הנתבע 1 בשל הגשת התביעה, והנתבע 1 לא הכחיש זאת. אם כך היה, מדובר בהתנהלות שאינה הולמת גוף דו-מהותי, שכן זכות הגישה לערכאות, ובכללן מוסד זה, אינה יכולה לשמש עילה לפגיעה בספורטאי או במשפחתו. הערות אלה באות לידי ביטוי בפרק ההוצאות.

ח. הערה לנתבע 1

134. מחלוקת זו לא הייתה מגיעה לפתחו של מוסד זה אילו היה הנתבע 1 מקפיד על כך שכל העברה של שחקן בין תאגידים תירשם על גבי טופס חתום, ואילו היה כל ספורטאי יודע, בכל עת, היכן הוא רשום. אני ממליץ לנתבע 1 לקבוע נוהל שלפיו לא תירשם העברת שחקן בין תאגידים, לרבות במסגרת מעבר

קבוצה שלמה, בלי טופס חתום בידי השחקן, ובקטין גם בידי הוריו. כן אני ממליץ שכל ספורטאי יוכל לקבל, לפי בקשתו, פלט של היסטוריית הרישום שלו, וכי הנתבע 1 יודא שאגודותיו מקיימות את חובת מסירת המידע לקטינים לפי סעיף 11א(א5) לחוק.

הערה לנתבע 2

135. מחלוקת זו לא הייתה מגיעה לפתחו של מוסד זה אילו היה גם הנתבע 2 מקפיד על הנאמר לעיל באותה המידה ודואג ומיידיע הספורטאים שעברו ונמצאים בשורות המועדון, כך שכל העברה של שחקן בין התאגידים תירשם על גבי טופס חתום, ומוודא כי כל ספורטאי במועדון שלו היה יודע, בכל עת, היכן הוא רשום.

הערה לנתבע 3

136. מחלוקת זו לא הייתה מגיעה לפתחו של מוסד זה אילו היה הנתבע 3 מקפיד על וידוא ברור כלפי התובע והוריו בכתב ועל גבי טופס חתום על המעבר הנ"ל.

ט. הוצאות ושכר הבוררות

137. כל אחד מן הצדדים זכה בחלק מטענותיו. התובע הוכיח כי הועבר בשעתו בניגוד לתקנון, כי האחריות לכך על הנתבעים. הנתבעים הוכיחו כי התובע אינו פטור מן ההסדר שבסעיף 11א(ב) לחוק, ודרישותיו הכספיות, בסכום שהוא לפי החלטה מס' 1 "שיא לגובה תביעה במוסד לבוררות זה", נדחו במלואן. בנסיבות אלה, ובהינתן חומרת הביטויים שבהם השתמשו הצדדים זה כלפי זה, ראיתי לנכון שלא לעשות צו להוצאות, וכל צד יישא בהוצאותיו שלו.

138. שכר הבוררות נקבע בסעיף 13 להחלטה מס' 1: תעריף יסוד של 2,500 ₪ בתוספת מע"מ לחמש שעות העבודה הראשונות, 500 ₪ בתוספת מע"מ לכל שעה נוספת, ותקרה של 7,670 ₪ כולל מע"מ, שמוסד הנשיאות רשאי להגדילה על יסוד דוח שעות עד 23,600 ₪. התובע הפקיד את הפיקדון שנקבע. בשים לב לתוצאה, ולכך שהפגם שעמד ביסוד ההליך נגרם על ידי הנתבעים, אני קובע כי שכר הבוררות יחול מחציתו על התובע ומחציתו על הנתבעים 1, 2, ו-3, שלושתם יחד ולחוד. הנתבעים, 1, 2, ו-3 ישיבו לתובע את חלקם בתוך 30 ימים מהמצאת הפסק, דרך מזכירות בית הדין.

139. הערובה בסך 7,500 ₪ שהפקיד התובע לפי החלטה מס' 2 תוחזר לו, משלא נטען ולא הוכח כל נזק מן הצד הזמני. אין הוצאות נוספות לצדדים בהליכי הצד הזמני, לפי ההכרעות בפסק דין זה.

י. סוף דבר

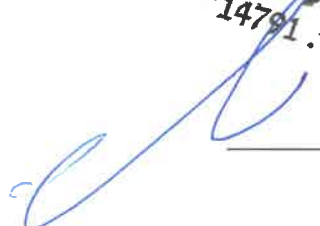
140. אשר על כן, אני פוסק כדלקמן:

1. מוצהר כי רישום התובע במסגרת הנתבעת 2 נעשה בשעתו שלא על גבי טופס העברה חתום כנדרש בסעיפים 7.1–7.2 לתקנון הליגות הקבוצתיות של הנתבע 1. עם זאת, התובע השלים עם הרישום כבגור, ואין בפגם כדי לפטור אותו מן ההסדר שבסעיף 11א(ב) לחוק הספורט, התשמ"ח-1988.

2. הודעת התובע מיום 05.10.2026 על כניסה להסגר תקפה. בתום תקופת ההסגר, עם סיום העונה הנכנסת ועם תחילת פגרת הקיץ 2027, יהיה התובע רשאי להירשם בכל אגודה בענף הבדמינטון, בלא צורך בהסכמת הנתבעים 2–3, ובלא כל תשלום, פיצוי או דמי השבחה.

3. עד תום תקופת ההסגר לא ירשום הנתבע 1 את התובע לתחרויות בינלאומיות אישיות לפי בקשותיו, ולא יטפל בבקשות הנוגעות למעמדו כספורטאי בצה"ל, ההסגר יחול לפי הדין וחוק הספורט.
 4. אינני קובע כי הנתבע 1 ימסור לתובע פלט של היסטוריית הרישום שלו כפי שהיא מתועדת במערכותיו, לרבות מועד רישומו הראשון ומועד רישומו תחת הנתבעת 2, בהעדר נפקות אופרטיבית נוכח הקביעות בפסק הדין ולנוכח הקשיים הפרוצדורליים לכך בחלוף השנים.
 5. התביעה לשחרור מייד, וכן כל התביעות הכספיות של התובע, נדחות.
 6. דרישת הנתבעים 2-3 להתנות את שחרור התובע בתשלום פיצוי נדחית.
 7. הערובה בסך 7,500 ₪ שהפקיד התובע לפי החלטה מס' 2 תוחזר לו.
 8. אין צו להוצאות.
- שכר הבוררות, כפי שנקבע בהחלטה מס' 1, ובהחלטה המשלימה של כב' הנשיא ביום 13-1-26 יחול מחציתו על התובע ומחציתו על הנתבעים 1, 2 ו 3 יחד ולחוד. הנתבעים 1 ו 2 ו-3 ישיבו לתובע, שהפקיד כתנאי לשחרור פסק הדין את מלוא שכר הבוררות בקופת מזכירות בית הדין, ישיבו באמצעות מזכירות בית הדין, את חלקם, שהינו מחצית, בתוך 30 ימים מהמצאת הפסק.

ניתן היום, ד' בחשוון התשפ"ז, 15.10.2026, בהעדר הצדדים. המזכירות תמציא את הפסק לצדדים באמצעות באי כוחם.

יובל חרל"פ, עו"ד
 מ.ר. 14791
 בורר
 דיין בית הדין של ההתאחדות לספורט בישראל